

En kort historia om hadith-vetenskapen

Ahmad Muhammad Shakir

En mycket kort översikt över den enorma historien om hur vår Religion bevarades för oss.

Så här skulle jag vilja påpeka nyttan av denna kunskap, ödmjukt kallad 'mustalahah al-ḥadīth' (ḥadīth-vetenskapen), och dess effekt på de gudomligt uppenbarade och historiska vetenskaperna, och andra än dessa från de olika typerna av vetenskaper som är etablerade från de autentiska texterna och som förlitar sig på den.

Sannerligen hade muslimerna — från den första generationen — en stor omsorg om memorering av berättarkedjorna i sin Uppenbarelse från Boken och Sunnan, vars like ingen nation före dem hade.

Shaykh Aḥmad Muḥammad Shākir

Sannerligen hade muslimerna — från den första generationen — en stor omsorg om memorering av berättarkedjorna i sin Uppenbarelse från Boken och Sunnan, vars like ingen nation före dem hade. Så de memorerade Qur'ānen och de berättade från Allāhs Sändebud (ﷺ) frekvent, mening för mening, ord för ord och bokstav för bokstav. De bevarade det i sina bröst och de bekräftade det på sidorna av sina skrifter och de författade böcker om det med uttömmande detaljer. De memorerade också mycket om sin Profet (ﷺ), varje ett av hans uttalanden eller handlingar eller tillstånd. Han var en lärare från sin Herre och en förklarare av Hans Uppenbarelse och en befälhavare av etableringen av Hans Religion. Alla hans (ﷺ) uttalanden och handlingar och tillstånd är en förklaring av Qur'ānen. Han är det ofelbara Sändebudet och det goda exemplet. Allāh den Upphöjde säger i Sin beskrivning av honom:

﴿وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ ۗ ﴿٣﴾ ۖ إِنْ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَىٰ ۗ ﴿٤﴾﴾

”Han talar inte av begär. Det är sannerligen inte annat än

Uppenbarelse som uppenbaras för honom.” [al-Najm 53:3-4]

Allāh säger:

﴿وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الذِّكْرَ لِتُبَيِّنَ لِلنَّاسِ مَا نُزِّلَ إِلَيْهِمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ﴾ ٤٤

”Och Vi uppenbarade för dig Påminnelsen för att du ska förklara för folket vad som har uppenbarats för dem, i hopp om att de ska bli eftertänksamma.” [al-Naḥl 16:44]

Allāh säger också:

﴿لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ﴾ ٢١

”Sannerligen finns det ett gott exempel för er i Allāhs Sändebud.” [al-Aḥzāb 33:21]

‘Abdullāh Ibn ‘Umar Ibn al-‘Ās brukade skriva ner allt han hörde från Allāhs Sändebud, så Quraysh förbjöd honom från det och det nämndes för Profeten (ﷺ). Så han sade:

”Skriv. Ty vid Den i vars Hand min själ är, emanerar ingenting från mig utom sanning.”²

Profeten (ﷺ) befallde muslimerna under avskedsvallfärden att lära om honom som ett allmänt befallning. Så han sade:

”Låt den som är närvarande lära den som är frånvarande. Ty det kan vara att den som lärs ut kan vara mer uppmärksam än honom.”³

Han sade också:

”Låt den som är närvarande lära den som är frånvarande, ty den

som lärde ut kan vara mer uppmärksam än den som hörde direkt.”⁴

Så muslimerna förstod att allt detta var obligatoriskt för dem. De memorerade allt om Profeten (ﷺ) och de handlade efter det och de gick till stora längder för att uppfylla detta förtroende, och de berättade ḥadīth från honom; antingen som välkänd (mashhūr) eller med autentiskt etablerade berättarkedjor. Enligt de lärda kallas detta en autentisk ḥadīth (ḥadīth ṣaḥīḥ) eller en god ḥadīth (ḥadīth ḥasan).

Ḥadīth-lärdarna tog stor omsorg om att se till att de samlade allt som berättades från honom som en berättelse, även om det inte var autentiskt. Sedan strävade de efter att autentifiera varje ḥadīth och varje bokstav berättad i en berättelse. Så de kritiserade deras tillstånd och deras berättelser och de tog den yttersta omsorg vid citering. Så de skulle bedöma en ḥadīth som svag på grund av ett litet tvivel i en berättares biografis karaktär som påverkade hans pålitlighet enligt kunskapens folk.

Så om de tvivlade på hans sanningsenlighet och de visste att han hade ljugit om något i sina uttalanden, skulle de förkasta hans berättelser och de skulle kalla hans ḥadīth fabricerad (mawḍū‘) eller lögnar (makdhūb), även om han inte var särskilt känd för att ljuga i att berätta ḥadīth och trots att de visste att lögnaren kunde ha talat sanning.

På liknande sätt brukade de kontrollera varje berättares memorering och läsa hans berättelser med andra. Så om de hittade många misstag från honom och hans memorering inte var god, skulle de förklara hans berättelser svaga, även om han inte hade blivit klandrad i sin karaktär eller sin sanningsenlighet. Det fruktades att hans minne kunde vara opålitligt i sina berättelser.

Sannerligen skrev och sammanställde de de grundläggande principerna som krävdes för acceptans av ḥadīth, så dessa är de grundläggande principerna för detta studieområde. Så de förfinade dem med så noggrann undersökning som mänskligt möjligt för att bevara sin Religion. Så de grundläggande som de etablerade blev de sundaste grundläggande för att bekräfta historiska redogörelser och de finaste och de mest känsliga, trots att de är föraktade — i dessa senare tider — av de flesta människor eftersom de inte har tillräcklig kunskap om det eller klarläggande.

Så lärda av många olika vetenskaper följde dem i detta. Så språklärda och litteraturlärda och historielärda och andra än dessa efterliknade dem. Så

de ansträngde sig för att relatera allt av sina vetenskaper med en berättarkedja, som du kommer att se i de äldre böckerna. Så grunderna för denna kunskap användes med avsikten att autentifiera berättelser i allt som involverade berättande. Så denna kunskap är grunden för varje berättelsebaserad vetenskap.

Tillsammans med detta fanns det dock vissa människor som innoverade en vedervärdigt innovation. De hävdade att ḥadīth inte kunde användas som bevis eftersom det, i vissa konventioner, kallades 'osäker bekräftelse' (dhanniyyat al-thubūt). Detta innebär att det inte bekräftades med samstämmighet (tawātur) som kräver absolutitet i berättelser. Så de drog slutsatsen att sådana berättelser inte ger definitiv kunskap.

Denna grupp insåg inte att termen 'definitiv kunskap' bara var en konvention bland vissa lärda för att tillämpas på vissa vetenskaper enbart. I fallet med ḥadīth förklarades dock de mest autentiska berättelserna autentiska av varje lärd som hade studerat ḥadīth, även om det inte var samstämmigt (mutawātir).

Om de skulle förkasta varje icke-återkommande berättelse, borde de först eliminera varje vetenskap som förlitar sig på berättande; inklusive historia. Men vid den tidpunkten var den grupp som gick med en sådan dålig åsikt liten, överväldigad och de hade inget inflytande på islamiska vetenskaper.

Men i detta sekel har det dykt upp en ny grupp som hävdar samma gamla påståenden och mer. De påstår att alla ḥadīth är oautentiska och grundlösa, så det är inte tillåtet att använda dem som bevis i religionens frågor. Vissa gick till och med så långt att de förkastade alla regler och grundläggande som fastställts för ḥadīth-kontroll och började autentifiera ḥadīth enligt begär och känslor, utan någon särskild regel eller bevis. För dessa människor finns det inget botemedel utom om de lär sig islamisk kunskap och har respekt för den, och Allāh vägleder vem Han vill.

Vad gäller attacken mot autentiska ḥadīth och tvivlet på deras tillskrivning till Profeten (ﷺ), så är detta ingenting mindre än ett krigsförklarande mot muslimerna för de som gör det trots kunskap. Det beror också på okunnighet och brist på studier för de som blint följer den första gruppen. Så innebörden av detta tvivel och denna attack är att alla pålitliga berättare bland Salaf al-Ṣāliḥ var opålitliga lögnare.

Det nödvändiggör att anklaga dem för antingen att ljuga och vilseleda folket, eller för okunnighet och dumhet. Sannerligen räddade Allāh dem från dessa saker, och de kände till verkligheten av Allāhs Sändebuds

uttalande: "Den som ljuger om mig avsiktligt, låt honom ta sin plats i Elden."5 Han sade också: "Den som relaterar en ḥadīth från mig och tror att det är en lögn, är en av lögnarna."6

Så den som anklagar dem för att ljuga har avkunnat en dom som är fri från varje god egenskap och som kommer att orsaka honom att dvälas i Elden. Detta beror på att lögn är bland de största av allvarliga synder, sedan är det bland de ondaste av egenskaper och de värsta av dem. Ingen nation ska lyckas om lögn är vanlig bland dess folk, även om det är i små frågor. Vad ska man då säga om att ljuga i Religionen och om det bästa av Sändebuden (ﷺ)? Sannerligen var folket från den första generationen av muslimer — och under de första tre generationerna — de bästa av folket och de högsta i karaktär och de var de mest fruktsamma för Allāh. Så på grund av det bistod Allāh dem och gav dem seger och öppnade många länder för dem och de kom att styra många nationer på några få år. Detta var på grund av deras Religion och vackra karaktär innan det berodde på deras svärd och spjut.

Slutnoter:

1. Detta är hämtat från 'al-Bā'ith al-Ḥathīth Sharḥ Ikhtiṣār 'Ulūm al-Ḥadīth' — Shaykh Aḥmad Shākirs kommentar till 'Ikhtiṣār 'Ulūm al-Ḥadīth' av al-Ḥāfiẓ Ibn Kathīr, (s. 13-16).
2. Relaterad av Aḥmad i hans Musnad (nr 6510)(2/162) med en autentisk berättarkedja. Den är också relaterad av Abū Dāwūd och al-Ḥākim och andra än dem i innebörd.
3. Relaterad i Fath al-Bārī (1/46) och andra.
4. Se Fath al-Bārī (3/459).
5. Shaykh al-Albānī har förklarat den vara en autentisk samstämmig ḥadīth och registrerar 63 olika vägar för den. Se: Mukhtaṣar Ṣaḥīḥ Muslim (nr 1861-1862), Rawdhun Nadheer (nr 707) och Ṣaḥīḥ al-Jāmi' (nr 6519).
6. Relaterad av Abū Dardā', rapporterad av Aḥmad, Muslim och Ibn Mājah. Shaykh al-Albānī har förklarat den autentisk i Ṣaḥīḥ al-Jāmi' (nr 6199), och från Samūrah och Mughīrah (nr 1863), se också al-Ḍa'īfah (1/12).